

Ирина Филипова

Чага –
лек за всички болести

© Ирина Филиппова

Чага против всех болезней

Всички права са запазени. Никоя част от тази книга не може да бъде препечатвана по какъвто и да е начин – ръчно, фотографски или електронно, или под формата на фонографски запис; не може да бъде съхранявана като компютърен файл, излъчвана или копирана за обществено или лично ползване, освен кратки цитати за статии и рецензии, без изричното писмено съгласие на издателя.

Чага – лек за всички болести

© Превод: Иван Евтимов

© Редакция: Росица Койчева

© Корица: МОНТ ООД

© Компютърен дизайн МОНТ ООД

ISBN 978-619-169-086-2

Ирина Филипова

**ЧАГА –
лек за всички
болести**

най-добрите рецепти за здраве

МОНТ

СЪДЪРЖАНИЕ

ПРЕДГОВОР	7
1. Доктор Маслеников от Александров – Специалист по чаголечение	11
2. Чага (<i>Inonotus obliquus</i>) – руското чудо	65
3. Чаголечение	102
4. История на чаголечението. Изследвания на земските лекари	112
5. Руските изследвания на чагата през петдесетте години	121
6. Полските изследвания на лечеб- ните свойства на чагата	130
7. Токсикология и странично дейст- вие	145
8. Внимание: чагата трябва да е истинска!	152
9. Опит на пациентите	165

10. Чагата в козметиката	179
11. Чаголечение при захарен диабет	188
12. Чага – разхлабващо и диуретично средство	212
13. Как е правилно да се прави настойка от чага по рецептата на доктор Маслеников	225
14. Чагата при лечението на различни заболявания	238

ПРЕДГОВОР

Русия – страна на брезова пъстрота. Така красиво е нарекъл нашата Родина поетът Сергей Есенин. Безкрайни брезови гори, неголеми брезови горички по бреговете на многобройните реки и поточета, прозирна бяло-зелена плетеница на брезови простори... В никоя страна по света няма такова изобилие на брези. И няма такова количество от лечебното чудо – **гъбата чага**, която израства именно на брезовите стволоче. Уникалните свойства на чагата са познати по целия свят и навсякъде наричат тази гъба **руска**. Чагата е безценното злато на Русия. За съжаление, ние не умеем да ценим това, което ни е дадено като наследство, пропиляваме от лекомислие и

невежество исконното, руското, без да се замисляме за последствията от такова хищническо отношение към родната природа. Само през последните 20 години от Русия бяха изнесени над милион тона суровина от чага, разпродадени за копейки на многобройни западни фирми, които произвеждат скъпоструващи биологически активни добавки (БАД) и лекарства, и след това ги реализират у нас – в Руската Федерация.

Западните уеб сайтове са изпъстрени с обяви: „Продава се руска чага. Високи цени“. Японска фирма случайно (а може би и преднамерено) изпрати на руската производствена компания „БИОЛУКС“, занимаваща се с производство на БАД и козметика от лечебните гъби, предложение да купи от нея висококачествена суровина от чага. Япония – на Русия! Предложи да купува чага и то на баснословни цени!

Псковски ловец ми разправяше с горчивина: „Преди, в съветско време, добиването на чага се правеше разумно, само от

брези предназначени за отсичане. Сега необуздани доставчици-браконieri абсолютно безнаказано режат чага във всяка гора, защитена ресурсна зона и резерват. Чагата изчезва. Ако през седемдесетте години от хектар брезова гора можеше да се добие 50-100 кг. чага, то сега от 100 ха не може да се получат и 50 кг. Та нали плодовото тяло на чагата нараства 20-30 години...“

Обидно е, тежко, плашещо е... Със своите ръце руснаците унищожават това, което може да ги храни с векове. Това, което е дадено от родната природа. Държавата не забелязва това съсипване, няма нито лицензиране на добива на чага, нито програма за запазването ѝ в природата, нито елементарна помощ за тези фирми, които поемат функциите по опазването на тази лечебна гъба.

Компанията „Център по фунготерапия“ създаде гъбена ресурсна защитена територия в Псковска област (недалеч от Пушкиногорския резерват), където се усъвършен-

ства технологията по заразяване с гъбни спори (мицел на гъбата чага) на брезови стволоче, с цел възстановяване на популацията на чагата. Това е единствената надежда да не изгубим чагата и да се научим да я отглеждаме и култивираме в естествени условия. Но тази инициатива така си и остава инициатива. Тя не се подкрепя нито финансово, нито с друга държавна помощ...

Аз написах книгата, която държите в ръце, не само за да разкажа на хората за лечебното чудо, което притежаваме и за резултатите от многобройните научни изследвания, потвърждаващи уникалността на лечебните свойства на тази гъба, но и за да се замисли евентуално някой от властимащите: не бива да се откупува обратно нещо свое, изстрадано откритие, не трябва да се хвърлят в краката на Запада руски изобретения.

Ирина Филипова, фунготерапевт, кандидат на биологическите науки

ГЛАВА 1

Доктор Маслеников от Александров – Специалист по чаголечение

Градчето Александров, както и всички провинциални градчета недалеч от Москва, обикновено битува в някаква сънна премала. Целият живот е в неспокойната и оживена Москва. А тук има само прашни улички с напукан асфалт, дълги редове градински огради от дървени летви, разноцветен флокс в градинките. Местната забележителност е музеят на Марина Цветаева. Ос-

таналото е царството на съня.

А някога град Александров бучал като пчелен кошер, крайградските електрички редовно докарвали на предгаровия площад поредната тълпа „поклонници“, но поклонници не на чудната красота на църквичката, а на обикновен местен лекар, извинете, на обикновения лекар от обикновена съветска поликлиника – Сергей Никитич Маслеников.

Онези 50 години на ХХ век очевидците и коренящите александровци добре помнят: опашката към дома на лекаря се простирала на километър. Чакането продължавало няколко дни, а хората наемали стаи и легла от местните жители, някои опъвали палатки, а някои с часове стояли под изгарящо слънце или под проливен дъжд. От всички краища на Съветския Съюз хо-

рата идвали с надежда.

Надежда за излекуване от рак. Трябва да се отчете, че в онези години никой не е чувал за пиар и за реклама, а журналистите и редакторите на вестници и в най-ужасния си сън не са могли да си представят, че ще публикуват материал за лекар, който се заема да лекува рак просто така – не зад стените на онкологичния диспансер, не с операции и химиотерапии, а с някакви неясни дървесни израстъци... Но все пак нужно е да се отдаде дължимото: макар че са наговорени много невъобразими глупости за онези диктаторски времена, властите не пречели, правели се, че Маслеников все едно го няма, а опашката при него е просто така, за съвет. Още повече, че лекарят работел в болницата, всеки ден приемал обичайните местни пациенти, а

в свободното си време церял. Обяснявал, че подготвя дисертация.

И това било действително така: Маслеников троха по троха събирал данни за ефективността на извлека от чага, който прилагал при лечението на ракови заболявания. Акуратно записвал диагнозата на болните, своите предписания, резултатите и след какъв период от време те се наблюдават. В неговите записки има сведения за ефективността на извлека от чага при различните видове рак, безценни изводи, кога и как помага чагата. Например туморите в стомаха и бъбреците практически винаги се поддават на лечение с чага, а туморите в мозъка – не. С годините Маслеников усъвършенствал оптималната концентрация на извлека от чага, експериментирал с дървесните гъби, растящи върху калини и трепе-

тлики. Архивът на Маслеников с диагнози на болните и резултати от лечението е огромен.

И авторитетът му, като на лекар лекуващ рак, бил неоспорим. Без никакви публикации в пресата, за Маслеников знаели навсякъде. Адресът на лекаря, написан на ръка или напечатан на машина, минавал от ръка на ръка. Разпространението на слуховете е нещо неподкупно, там лъжи, измислици и фантазии няма да намериш. Има човек със страшна смъртоносна болест – и има резултат от лечението именно от този лекар, именно с това билково лекарство, и фактите се потвърждават постоянно. В архива на Маслеников има стотици истории на заболявания, които завършили с излекуване на рака.

Излекуване с чага на писателя Солженицин

Една такава реална история е заболяването от рак на известния писател Александър Иванович Солженицин и неговото **пълно** излекуване от тази страшна болест.

В повестта си „Раково отделение“ Солженицин описва своите скитания по онкологичните диспансери, психологическите преживявания вече на границата на живота и смъртта на пациентите с такава болест, отброяващи последните си месеци. Описва лекарите онколози, и нискочели, и творчески устремени, и равнодушни, и обратното, стремящи се да помогнат и съзнаващи собственото си безсилие пред това заболяване.

Раковото отделение
на Солженицин
(откъси от книгата)

„...Всякакви е събрало това страшно отделение – тринадесето, раково. Онеправдани и борбени, мълчаливи и енергични, усърдни работяги и користолюбиви – всякакви е събрало и обезличило. Всички те сега са само тежко болни, изтръгнати от обичайните условия, отхвърлени и отхвърлящи всичко привично и скъпо. Сега те нямат нито друг дом, нито друг живот. Те идват тук с болка и със съмнение – рак или не, ще се живее ли или ще се мре? Впрочем за смъртта никой не мисли, нея я няма. Ефрем, с бинтована шия, ходи и досажда „Скапана ни е работата“, но и той не мисли за смъртта, нищо че

бинтовете му се вдигат все по-високо, а лекарите все повече се умълчават – той не иска да повярва в смъртта и не вярва. Той е ветеран – първият път болестта го изпусна и сега ще го изпусне.

Русанов Николай Павлович е отговорен служител, мечтаещ за заслужена персонална пенсия. Случайно попаднал тук, ама ако трябва да е в болница, то нека да не е тази, където са такива варварски условията (няма нито отделна стая, нито специалисти и грижи, подобаващи на положението му). Ама и народец се е събрал в стаята, само Хищника вземи – заточеник, грубиян и симулант.

А и самият Костоглотов (Хищник *(превод на Г. Миланов, 1993 г. – бел. пр.)*) го нарече все този проницателен Русанов) вече не се смята за болен. Преди дванадесет дни се довлече в клиниката не болен, а умиращ, а сега

даже сънища му се присънват някакви такива „загадъчно-приятни“, и е способен да ходи на гости, което си е явен признак на оздравяване. То иначе друго не би могло и да бъде, какво ли не изтърпя: повоюва, после поседя в затвора, института не завърши (а сега е на трийсет и четири, късно е), не го направиха офицер, заточен е безсрочно, а сега пък и рак. По-опърничав и заядлив пациент не се намира: боледува професионално (учебника по патоанатомия изучи основно), за всеки въпрос се сдобива с отговор от специалистите, изнамери лекаря Маслеников, който лекува с лекарство-чудо – чага. И вече е готов да тръгне сам да го търси, да се лекува, като всяко живо същество да се лекува, да не би да не може в Русия, където растат удивителни дървета – брези...

Забележителният начин за излекуване с помощта на чай от чага (брезова гъба) оживи и заинтересува всички уморени и обезверени раково болни. Но не е такъв човек Костоглотов Олег, че да разкрие всичките си тайни на тези свободни, но ненаучили „мъдростите на живота жертви“, неумеещи да отхвърлят всичко ненужно, излишно и да се лекуват...

Вярващ във всички народни лекарства (в това число и чагата, и исик-кулския корен – аконит), Олег Костоглотов се отнасяше с голяма бдителност към всяко „научно“ вмешателство в своя организъм, с което не малко досаждаше на лекуващите лекари Вера Корнилиевна Гангарт и Людмила Афанасиевна Донцова. С последната Хищника все се стреми към откровен разговор, но Людмила Афанасиевна, „отстъп-

вайки с малко“ (отменяйки един сеанс на лъчетерапия), с лекарска хитрост веднага предписва „неголяма“ инжекция синестрол, лекарство убиващо, както изясни впоследствие Олег, онази единствена радост в живота, която му е останала, на него, преминалият през четиринайсет години лишения, която той изпитваше всеки път при среща с Вега (Вера Гангарт).

Сляпата вяра на Вега в науката се сблъскваше с увереността на Олег в силата на природата, на човека и в своите сили. И двамата правят отстъпки: Вера Корнилиевна моли, а Олег излива извлека от корен, съгласява се на преливане на кръв, на инжекция, унищожаваща като че ли последната радост достъпна за Олег на земята. Радостта да обича и да бъде обичан...

...Много трябва да преживее и пре-

мисли човек, преди да достигне до такова разбиране за живота, това не на всеки е дадено. Ето и Зойка, пчеличката-Зойка, колкото и да ѝ се харесва Костоглотов, няма да пожертва даже работата си като медицинска сестра, а още повече се старае действително да се опази от човека, с когото може и тайно от всички да се целува в дъното на коридора, но не бива да създава истинско семейно щастие (с деца, шиене на каренца, възглавнички и още много, и много достъпни за другите радости). Еднакви на ръст с Вера Корнилиевна, Зоя е доста по-набита, може да се каже по-едра, по-снжна. А и в отношенията им с Олег я няма тази „крехкост-недоизказаност“, която цари между Костоглотов и Гангарт. Като бъдещ лекар Зоя (тя е студентка в медицинския институт), прекрасно разбира „обрече-

ността“ на болния Костоглотов. Именно тя му отваря очите за тайната на новата инжекция, предписана от Донцова. И отново като пулсиране на вените – че струва ли си да се живее след това? Струва ли си?...“

Малко предистория.
Митовете за болестта на
писателя в Интернет и спомени
на съвременниците

И така, нека вникнем малко в историята на болестта на А. Солженицин, отношението му към собственото му излекуване и митовете, които са възникнали в публицистиката по този повод.

Откровената, „говорещата“ фраза от „Раково отделение“ за главния герой (а прототип на главния герой Хищника

– разбира се, е самият Солженицин),
ме удиви.

„Но не е такъв човек Костоглотов Олег, че да разкрие всичките си тайни, на тези свободни, но ненаучили „мъдростите на живота жертви“, неумеещи да отхвърлят всичко ненужно, излишно и да се лекуват...“

За да се разберат тези думи, трябва да се познава характера на Солженицин – подозрителен, затворен, амбициозен, чужд на благодарности към някого и за нещо. Именно за такива черти на Солженицин говори първата му, неотдавна починала жена Наталия Решетовская. Тя знаела за заболяването на мъжа си много неща, знаела, и била принудена да мълчи. Защото Солженицин крайно болезнено реагираше на всяко споменаване на болестта му и излекуването му... Известно време аз

даже се съмнявах: а имал ли е рак писателят? Не е ли фантазия това заради рекламата? Много и различни версии препечатват един от друг вестниците. Но сега мога да кажа недвусмислено: имал е заболяване. Смъртоносно заболяване, опасно.

И трябва да се отдаде дължимото на писателя – той мъжествено посрещнал болестта и я победил.

Истина и измислица за заболяването на писателя

В търсене на истината ми се наложи да „преровя“ маса информация – и тя навсякъде беше различна. Никой не може точно да каже нито какъв вид злокачествен тумор е бил, нито как са го лекували. Източниците даваха съвършено противоречиви сведения.